

ΜΗΧΑΝΕΣΑ!

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπαξ ἡ δἰς, λ. 40, τρὶς ἔως ἔξακτος λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἔξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέραντη τῆς οἰκλας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευή—18 Μαρτίου.

Διὰ περιεργοτάτης ἀνακοινώσεως φαιδρύνει τὸ ἀκροστήριον δ. κ. **Τζάννες**. "Ανθρωπός τις ὑποκλέψας τὸ σὸνομα, τὸ ἀξίωμα, τὴν πατρίδα, καὶ τὸ ἀνάστημα, καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὰ λατινικὰ ἀκόμη ὀλόκληρα, τέλος πάντων τὸ ἐγὼ τοῦ κ. Τζάννε, δὲν προσῆλθεν μὲν ἀκόμη εἰς τὸ βουλευτήριον διὰ νὰ διαμφισθῆσῃ καὶ τὸ βουλευτικὸν ἐδώλιον, ἀλλέ μέχρι τοῦδε πράττει κάτι καλλίτερον! περιέρχεται ἀπὸ πόλεως, μαζεύει χρήματα διὰ λογαριασμὸν τοῦ πρωτούπου. εἰς τὸ διοίκην καταλείπει τὴν φροντίδα νὰ διαμαρτύρεται, σωστὸς Σωσίας, πρὸ τῶν συναδέλφων του καὶ νὰ προσάγῃ ἀναφοράς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἔξωτερικῶν, πρὸ πάντων δὲ φαιδρῶς νὰ ποικίλῃ τὰ ξηρὰ χρονικὰ τῶν ἐπερωτήσεων.

*

"Ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ νομοσχεδίου τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν οἰνων, τὴν διοίκησιν διέκοψε χθὲς τὸ παρεμπεσὸν ζήτημα, δ. κ. **Δεληγεώργης** προσέρχεται ὑποστηρίζων διὰ ἀξίζει ἡ Κυβέρνησις μετὰ περισσοτέρας εὐλαβείας γὰρ φροντίσῃ περὶ τοῦ φόρου αὐτοῦ· κατακρίνει τὴν ἀνισότητα, τὴν διοίκησιν καθιεροῦ, τὸ ἀτελεύτητον σύστημα τῆς βεβαιώσεως αὐτοῦ, κατάριθμεῖ, τὰς εὐκολίας, τὰς διοίκιας ἔχουσιν εἰς ἄλλα ἔθνη διὰ νὰ καταστήσωσι τὸν τοιοῦτον φόρον ἐλαφρόν.

"Ως ἐν παρδῷ καὶ ἐκ τῶν οἰνων, ἀρχόμενος τοῦ λόγου, φέρει παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ ψηφισθέντος φόρου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, ἀπὸ τοῦ διοίκησης, λέγει, πολλὰ ἥδυνατο ἡ κυβέρνησις γὰρ ὡρελιθῇ, ἐὰν διέθετεν ὀλιγωτέρον ἐλαττωματικῶς τὰ κατ' αὐτόν. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, πολλὰς καὶ ποικίλας παρεισάγει γνώσεις καὶ μονονούχη ἀκριβὴ διδασκαλίαν περὶ τῶν συστημάτων τῆς οἰνοποιίας ἐν Γαλλίᾳ, εἰς τὴν διοίκησιν συνεχῶς ἀνατρέχει ἐν τῇ ὅμιλᾳ του, ἐκεῖθεν συγκομίζων μετ' ὅδυνοίας καὶ θετικότητος τὰς παρατηρήσεις του.

"Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γλυκύτητα τοῦ προλαλήσαντος, διαδέχεται αὐτὸν ἡ ὡτοπαράκτηρια λαλία τοῦ κ. **Παπαγεωργίου**, διστις πολεμεῖ τὸ νομοσχέδιον, ὡς βαρύνον

τὴν παραγωγὴν, καὶ πρὸ πάντων τὸ μέτρον τῆς ἐπιβολῆς φόρων ἐπὶ τῆς ἔξαγωγῆς τῶν οἶνων· ἐν ἀνάγκῃ δὲ προτείνει τὸν περιορισμὸν τοῦ φόρου.

"Ο. κ. **Ζέγγελης**, ἐκ τῆς συμπολιτεύσεως, μεθ' ὅλην τὴν δυσανασχέτησιν πολλῶν μελλῶν αὐτῆς, προβλεπόντων τὴν μὴ ἐπιψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου καὶ σήμερον ἔνεκα τῶν παρατεινομένων λόγων, καὶ ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοχειροτονήτου ἀρχηγοῦ κ. Ζυγομαλᾶ, φωνοῦντος! «Κύριε Ζέγγελη, μὴν ὑποχωρήσετε», δὲν ὑποχωρεῖ· καὶ ἐν μακρῷ λόγῳ ἀποδεικνύει, ὡς εἶπεν, διὰ τὸ νομοσχέδιον οὐδέν τῶν προσαφθέντων αὐτῷ ἐλαττωμάτων περιέχει, ἐνθαρρυνόμενος, ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν εὑμενῶν ἐπιδοκιμασιῶν τῆς συμπολιτεύσεως.

Καὶ μένουν ὡς αὐτοῦ.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

"Η κοροϊδία τὴν διοίκησην νὰ κάμη ἡ **Ἐφημερίς** μὲ τὰς **Πιρακίδας** τῆς τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ "Ανδρου κ. Καρυστινάκη διὰ τὸ νομοσχέδιον του, δι' οὗ ζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ φόρον ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἵτο κοροϊδία ἀμαρτάνουσα εἰς ὑπερβολὴν εὐφυΐας. Ο ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν φόρος δὲν εἶναι γέννημα τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Καρυστινάκη. Φόρος τοιοῦτος ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα κράτη. Δὲν τίθεται δὲ διότι πρέπει καὶ καλὰ νὰ φορολογηθῇ ὁ ὑπηρέτης· ἀλλ' ὁ ἀριθμός τῶν ὑπηρετῶν, ὡς τὸ ποσὸν τοῦ ἐνοικίου, εἶναι ἔξωτερικὰ σύμβολα τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου. Αὐτὴ εἶναι ἡ βάσις τοῦ φόρου. Εἶναι τρόπον τινὰ μετημορφισμένος τις φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος.

"Εκεῖνο δὲ ὅπερ ἐτάραξε τὴν **Ἐφημερίδα**, διὰ τὸν φόρον τοῦτον διαβούλευτης "Ανδρου ὡνόμασε φόρον ἐπὶ τῆς ἀπολαυστικῆς πολυτελείας, αὐτὸ ἀκριβῶς ἥδυνατο καὶ νὰ τὴν διστοπήσῃ· διότι καὶ ὁ κ. Καρυστινάκης ἥθελησε, φάίνεται, νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον τῆς εὐφυΐας του εἰς τὰς ἔρατεινὰς πινακίδας τῆς **Ἐφημερίδος**· διότι τὸ ὑπηρετεῖν, ὡς παρετήρησεν ἡ συνάδελφος, πολλάκις γίνεται ἀντικείμενον ἀπο-

λανστικωτάκης πυλυτελείας. Πολυτέλεια δὲ, διὰ τὸ συνάπτεσθαι συνήθως μετὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου.

"Ιστερα ἀπὸ τόσους τοκετούς, ἡμιτοκετούς, κι' ἀποδολὰς νομοσχεδίων, οὔτε διὰ τὸν τύπον νὰ μὴ τεθῇ ἀπὸ κανεναὶ ὑγροκέφαλον ξουλευτὴν νομοσχεδίου φόρου ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων; Δὲν τοὺς συνεκίνησεν αὐτὸ τὸ κορυφωθὲν ἐμπόρων τῶν οἰκοπέδων πατ' αὐτάς; Τὸ Χρηματιστήριον δὲν εἶναι εἰς τὴν Ὀδὸν Αἰόλου, εἶναι εἰς τοὺς ἄγρους, εἰς τοὺς βράχους, εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὴν ἀμμουδιὰ, εἰς τὴν θάλασσαν. Πώς δὲν φορολογεῖτε αὐτὰς; τὰς πράξεις; Οἱ Ὁμογενεῖς κατακτοῦν τὴν Ἀττικήν. Χρησιμοποιοῦντες κεφάλαιά των, ἀγοραζούν τῷρα παρὰ τῶν ἐντοπίων γῆν μὲ στρέμμα διὰ νὰ τὴν πωλήσουν ἐπειτα εἰς τὰ τέκνα των μὲ τὸν πῆχυν. Νὰ μᾶς πληρώσουν τούλαχιστον φόρου, ἔνα τόσον τοῖς ἔκατὸν ἐπὶ τῶν ἀμυθήτων κερδῶν τὰ ὅποια θὰ πραγματοποιήσουν μετὰ πέντε, μετὰ δέκα, μετὰ εἴκοσιν ἔτη, κέρδη τὰ ὅποια δὲν θὰ παραγάγουν αὐτοὶ, ἀλλὰ θὰ παραγάγωμεν ἡμεῖς—δηλαδὴ δὲ πληθυσμός. Δὲν φορολογεῖτε τὰ κινητά των δὲν φορολογεῖτε τ' ἀκίνητά των μόνον δταν ἀκούετε ὅτι τὴν γῆν εἰς τὸ Πολύγωνον ἔκει ἔξω τὴν ὅποιαν ἥγορασε πρὸ εἰκοσαετίας ἀντὶ 300 δραχμῶν δὲ κ. Κεχαγιᾶς, τὴν ἐπώλησεν εἰς τὸν Βασιλέα 300000 δραχ. ἀνοίγεται πηγαδιά στόματα! Τίς ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην τοῦ κ. Κεχαγιᾶς τὰς τριακοντακισχιλίας αὐτὰς παρὰ τριακοσίας δραχμάς; Ο ἀθηναϊκὸς πληθυσμός ἀν δὲν ηὔξανεν δὲ πληθυσμός, τὸ οἰκόπεδον τοῦ Κεχαγιᾶς θὰ εἶχε 150 δρ. ἀξιαν. Καὶ νὰ μὴ φορολογήτε λοιπὸν οὔτε κατὰ δέκα, οὔτε κατὰ πέντε τοῖς ἔκατὸν, αὐτὰ τὰ κέρδη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Τί θέλετε, κύριε Τρικούπη, διὰ ν ἀποδώσῃτε δικαιοσύνην εἰς τὸν φορολογούμενον λάρνα; Θέλετε τοὺς ἀναρ-

χικοὺς τῆς Γαλλίας, θέλετε τὴν νυτρογλυκερίνην τῶν Φενιάνων, θέλετε τὴν Μαύρην Χεῖρα τῶν Ισπανῶν; Δὲν μᾶς λέγετε, τί θέλετε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ φόρων, δὲς ἀνατιναγθῶσι πρὸ τῶν ὄμηράτων τοῦ κ. Τρικούπη καὶ οἱ ἔξης ἀριθμοί: Ἐν Γερμανίᾳ πληρώνουν φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος δῆλοι καὶ τοῦτο παραδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ πλούσιοι δηλαδὴ καὶ μὴ πλούσιοι. Εξαροῦνται μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὄποιων τὸ ἐτήσιον εἰσοδήμητα εἰνε κατώτερον τῶν 420 μάρων. Ο φόρος οὗτος διαιρεῖται εἰς φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, τὸν ἐποίον πληρώνουν οἱ πλούσιοι, καὶ φόρον τῷ τάξεω λεγόμενον, τὸν ὄποιον πληρώνουσιν οἱ πτωχοί. Ο πρῶτος ἀποφέρει 33,466,000 μάρκα· δὲ δεύτερος—δὲ ὁ ὄπων πτωχῶν—μάρκα 40,823,500· ἀλλὰ τὸν πρῶτον πληρώνουσιν 634,249 ψυχαί. Ἐνδη τὸν δεύτερον 25,733,847 ψυχαί. Δηλαδὴ οἱ πτωχοὶ μόλις πληρώνουν δύο φράγκα τὸ ἔτος κατὰ κεφαλὴν· εἰνε ἡ ἀναλογία αὐτὴ ἔδω; Ἐφ' δῆλοι τῶν νέων φόρων δὲ πλούσιοι ἡ θὰ φορολογηθῇ διλιγόντερον ἡ θὰ φορολογηθῇ σον καὶ ὁ πτωχός. Καὶ ἐπειτα ὁ κ. Λυκούδης τῆς Σύρκης διαμαρτύρεται κατὰ τῶν ἀπεργιῶν. Τὰς ἀπεργίας τὰς γεννᾷ ἡ πολιτικὴ, σχιζοῖ εἰς ἐργάται.

Τί νομίζετε ὅτι ἡ γερμανικὴ αὐτοκρατορία εἰσπράττει ἔξι ἐμπέσων φόρων ἐπὶ τοῦ καπνοῦ; Μόνον 3,845,290 μάρκα. "Ητοι περίπου 4 ἑκατομμύρια φράγκα. "Ο, τι δηλαδὴ θέλει νὰ πληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς ὁ κ. Τρικούπης;

Τί Ἐλλάς; τί Γερμανία!

Εἶχε συνειθίσει προδήλως εἰς καλλιτέραν τροφὴν, εἰς μαγιευμένην τροφὴν. Ἐν τούτοις προετίμα τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ κρασί, τὸ ὄποιον ἔθεωρει ποτὸν μισητόν. Ἐὰν ἥθελε, ἥδυνατο νὰ μένῃ διαρκῶς μετὰ τῶν ἀνθρακέων· ἀλλ' ἀν καὶ βαθμιαίως ἔξημερώθη καὶ συνοικειώθη, ἥτο δῆμος πάντοτε ἀγριανθρωπος, δὲ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν του, δὲ προτιμῶν τὴν ἐκ φύλλων ζηρῶν στρωμάτων του ἀπὸ τὴν ἐν τῇ καλύβῃ κλίνην. Οἱ ἀνθρακεῖς ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας, ἐνίοτε ἐπὶ τρεῖς ἔδημαδας καὶ ἔτι πρός, δὲν ἔβλεπον αὐτόν· ὅτε δὲ ἐπανήρχετο, τοῦ παρεσκευάζον ἑορτὴν, παρέχοντες αὐτῷ πρὸς τροφὴν δὲ τι εἶχον καλλίτερον. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον τὰς κλίσεις του, τοῦ προσέφερον ψημένα ἐν τῇ ἀνθρακιᾳ γεωμηλα. Αἱ γυναῖκες τὸν ἐκολάκευον, τὰ παιδία τὸν ἔθωπον, ἐπήδων ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐπαιζον μετ' αὐτοῦ. Τὸν ἐπεριποιοῦντο, καθέλον νὰ τὸν κρατήσουν πλησίον τους, σχιζοῖ μόνον διότι ἔδούλευε γιερά, ἀλλὰ διότι ἥτο καὶ καλός. Τὸν εἶχον ἀγαπήσει, εἶχον λάβει οἴκτον τῆς θλιβερᾶς τύχης του.

Καὶ αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅτι ἡγαπᾶτο, ὅτι δῆλοι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀνθρωποι, ξένοι τοῦ δάσους, ὡς αὐτὸς, ἡσαν φίλοι του, ἀλλ' ἐμενε κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναίσθητος εἰς πάσας τὰς προτάσεις· οὐδὲν ἥδυνατο νὰ γοητεύσῃ αὐτόν. Ἡτο προσκεκολλημένος εἰς τὸ σπηλαῖόν του, εἰς τὴν διαυγή τοῦ βράχου πηγὴν, ὡς οἱ κισσοὶ εἰς τὰς δόδοντωτὰς καὶ πολυγώνους πλευρὰς τοῦ φαιοῦ λόφου. Προφανῶς εὑρισκεν ἐν τῷ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ίδ. ἀριθ. 441)

"Οταν δὲν ἐπριόνιζε, μετέφερε διὰ κειραματικίου μεγάλα βάρη, ἐνοίθει εἰς τὴν συσσώρευσιν τῶν ξύλων, μετεχειρίζοντο αὐτὸν εἰς πάντα καὶ ποτὲ δὲν ἐλαβον ἀφορμὴν νὰ τῷ εἰπωσι, τοῦτο δὲν ἔγεινε καλῶς· ἡνοιγε καὶ ἐκλειε τὰς δπάς, κατεσκεύαζεν ἀνθρακας.

Βίς διάστημα μηνῶν τινων ὁ ἀγριος ἔγένετο ἀνθρακεὺς, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἡμερομίσθιον. Πρὸς τί νὰ τοῦ δώσουν χρήματα; δὲν ἐγνώριζε τὴν χρῆσιν των. Ἀλλὰ δὲν ἐμελλε πλέον νὰ τρέχῃ εἰς τὸ δάσος; πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς του· ὑπῆρχε πάντοτε κατὶ δι' αὐτὸν ἐντὸς τῶν καλυθῶν εἴτε εἰργάζετο εἴτε μή. Τὸν χειμῶνα δὲν ἐφοδεῖτο πλέον τὸ ψύχος, δῆλαι αἱ καλύθαι ἦσαν ἀνοικταὶ εἰς αὐτὸν, δστις εἰχε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ἐστίᾳ ἐμπροσθεν τῶν ἐρυθρῶν ξύλων ἢ τῶν φλογῶν τῶν φρυγάνων.

Θέλετε νὰ ίδητε καὶ πόσον ἐλαφρὸς εἶνε ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου ἐν Πρωστίᾳ; Ἐκεῖ ἀποφέρει 16,500,000 μόνον μάρκα ἐπὶ πληθυσμοῦ 25 ἑκατομμυρίων καὶ ἔδω ἐπὶ πληθυσμοῦ δύο ἑκατομμυρίων ἀποφέρει **7000000.** Καὶ ἡς λέγουσιν ἔπειτα οἱ δύο γενεῖς ὅτι ὁ ἔλλην εἶνε ὁ ἡκιστα φορολογούμενος!

Ἡ ἔκδοσις τῶν μετοχῶν τοῦ Θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμε φράσκο. Ὁγει μόνον δὲν ἐκαλύφθησαν δἰς ἡ τρις, ὡς γίνεται συνήθως, ἀλλὰ μόλις ἐκαλύφθη τὸ ἐν πέμπτον. Οὐ κ. Μαυρογορδάτος πήγαινε ζητῶντας νὰ ἀλιεύῃ γιὰ συναγρίδαις νὰ κερδίσῃ μαζί δέκα ἑκατομμύρια, δὲν συνέλαβε παρά μαρίδαις, δηλαδὴ ἀπώλεσε κερδη. Βεβαίως ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἔλθῃ εἰς πέρας, ἀλλὰ τὸ παίξιμο δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε καὶ χαίρομεν πολὺ, διότι μεθ' ὅλας τὰς διὰ τοῦ τύπου ρεκλάμας, ἡ Ἑλληνικὴ ἀγορὰ καταπονθεῖσα ἀπὸ ἀλλαις βαγαποτιές, δὲν συνελήφθη τόσον εὐήθης εἰς τὰ μαυρογορδατικὰ δίκτυα. Κρῆμα αἱ βιολογικαὶ θετταλικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ *Αἰώνος*.

Ἐπολέμησαν δύως τοὺς Θεσσαλικοὺς σιδηροδρόμους καὶ αἱ ἀγοραὶ Μασσαλίας καὶ Παρισίων.

Ἐν τῇ ἐκένθεσι τῆς ἔξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης τὰ μέλη αὐτῆς ἀφορμὴν λαμβάνοντα ἐκ τῶν Ζημιῶν, ἀς συνεπείᾳ κακῆς καὶ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα διαχειρίσεως τοῦ διευθύντος αὐτὸν, ὑπέστη τὸ παρελθόν ἔτος τὸ ἐν Σύρᾳ ὑποκατάστημα, προτείνουν τὴν διάλυσιν αὐτοῦ καὶ τὴν μεταφορὰν τῶν κεφαλαίων του ἐνταῦθα. Τὸ τοιοῦτον

πλάνητι βίῳ αὐτοῦ θέλγητρον μέγα, ἔσυθιζετο μετ' εὐτυχίας ἐν τῇ μοναξίᾳ του, ἐντρυφῶν διποσδήποτε ἐν τῇ ἀπομονώσει του, δόπτε τερπόμενος ὑπὸ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν φύλλων καὶ τοῦ κελαδήματος τῶν πτηνῶν, θεωρῶν διερχόμενα τὰ νέφη, ἀνελάμβανε τὰς μυστηριώδεις διενιροπολήσεις του, διακοπομένας ὑπὸ τῶν περισπασμῶν τῆς ἐργασίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἐπαγήρετο εἰς τὴν προτέραν τροφήν του.

Δὲν ἔτρωγε μὲν καλὰ πράγματα ὡς πλησίον τῶν φίλων του ἀνθρακέων, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦσαν χειρότερα. Ακούων τοὺς περὶ αὐτὸν ὄμιλούντας, εἴχε μάθει τὴν σημασίαν ἀριθμοῦ τινῶν λέξεων καὶ τὴν προφορὴν αὐτῶν. "Ἐλεγε ναι, δχι, καλημέρα, καλησπέρα, εὐχαριστῶ, κύριε, κυρία... Ἐγνώριζεν ἐπίσης τὰ ὀνόματα πολλῶν ἀντικειμένων, οἷον ψωμὶ, κρέας, πωρικά, λαχανικά, πριόνι, ζύλα, ἀνθρακες κτλ. ἐξ οὗ κατεφαίνετο ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχεν ἀγαθὴ θέλησις καὶ μπομονὴ, θὰ ἦτο ἵσως δυνατὸν ἐντὸς δλίγου νὰ μάθη νὰ ὅριλη· ἀλλ' οἱ ἀνθρακεῖς λίαν ἀπησχολημένοι καὶ νομίζοτες, ὅτι ἦτο καταδικασμένος νὰ ζῇ τὸν βίον αὐτὸν, οὕτε τὸ ἐσκέφθησαν.

Τὰ ἐνδύματά του ἐφθείροντο δγλίγωρα, ὅταν μάλιστα δὲν ἐσχίζοντο ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν θάρμων. Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἀνθρακεῖς καὶ οἱ συνάντωντες αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δάσους παρετέρησαν ὅτι ἦτο πάντοτε ἀρκετὰ καλὰ ντυ-

θὰ ἦτο λυπηρὸν διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Σύρου, ἔχουσαν τόσας ἄλλας ἀφορμὰς στενοχωρίας. Η Πιστωτικὴ ἐκυκλοφόρει ἐκεῖ περίπου περὶ τὸ ἐν ἑκατομμύριον τὸ ποσὸν δὲν ἦτο μέγα, ἀλλ' ἦτο σημαντικόν. Η μεταφορὰ καὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα —εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν καρχαρίαν— ἐδῶ μὲν οὔτε ἐπιχοινθητὴ θὰ γίνη, ἐνῷ τὴν ἀφαίρεσίν του ἡ Σύρα θὰ τὴν αἰσθανθῇ. Βλέπετε διὰ τὰ πάντα συγκεντρούνται ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸν ἰδροκέφαλον τοῦ Ιακωβάτου. Καὶ δύως ἡ συγκέντρωσις ὅπως πολιτικῶν εἶνε δλεθρία, οὕτω καὶ οἰκονομικῶν τὴν νονομίζομεν ἐπιβλαβῆ. Δὲν μᾶς φθάνει τὸ μηνοπώλειον τῆς Εθνικῆς, προστίθεται εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις συγκέντρωσις ὅλων τῶν Πιστωτικῶν καταστημάτων καὶ τώρα ἡ Βαθμιαία διάλυσις καὶ αὐτῶν τῶν ὑποκαταστημάτων.

Πολλαπλασιάσατε τὰ κέντρα αὐτὸν θὰ πη ζωή. Αἱ Ηγωμέναι Πολιτεῖαι ἔχον δισχιλίας Τραπέζας! Καὶ δλαι εὐημεροῦσι καὶ δλαι συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἀκρήν τῶν Ηγωμένων Πολιτειῶν, μόνον κράτος εἰς δλην τὴν ὑφήλιον ἔχον εἰσαγωγὴν 600,000,000 καὶ ἐξαγωγὴν **900,** ἐκαπούμ. Ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Πιστωτικὴ θὰ κυττάξῃ τὸ ἀμστον συμφέρον της μολονότι, σπως καὶ ἐν τῇ ἐκένθεσι λέγεται, προτιμώτερον ἦτο ἡ ἐν τῶν προτέρων ἐπιβλεψίς τοῦ διεισθύνοντος τὸ ὑποκατάστημα νὰ ἦτο αὐτητότερα, εἰ καὶ νὰ παυθῇ ἀκόμη, πρὶν περιέλθῃ εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην τῆς διαταύσεως. Ἀλλ' ἐν περιπτώσει πραγματοποιήσεως τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, ὁ κ. Βαφιαδάκης, ὁ χρηματιστικὸς τῆς Σύρας ἴπποπόταμος, δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ κενοῦ αὐτοῦ;

Τὰ μεγάλα καὶ τρανὰ διαδοθέντα περὶ ἐκτάκτου πανηγύρεως ἐν τῇ Ἀκροπόλει κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Ἐμποροδιομηχανικοῦ Συλλόγου φαίνεται διὰ ἀτόπως διελαλήθησαν ὡς πρᾶξις ἐπίσημος, διότι αὐτὰ μόνον ἐν κουβέν-

μένος, ἐλαφρὰ τὸ θέρος, καὶ θερμότερον τὸν χειμῶνα. "Ισως ἡδύνατό τις νὰ ἀπορήσῃ ἐπὶ τούτῳ ἀλλ' ἡ ἔξηγή της εἴγεται ἐν τούτῳ διὰ τὸν Ἀιάκωνας Βαγιγιάν δὲν τὸν ἐλησμόνει. Κι' ἀπὸ μακρὰν ἐπιγηρύνει αὐτοῦ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μηνήμην τῆς πρασφιλοῦς αὐτῷ μακαρίτιδος. Κατὰ τὰς πάσαν ὥραν τοῦ ἔτους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ποῦ μετέβαινε, ἐξήρχετο ἐκ τοῦ οἴκου του ἔχων δέμα ὑπὸ μάλης, ἐφθανεν εἰς τὸ δάσος, ἡκολούθει τὸ ρυάκιον μέχρι τῆς πηγῆς του καὶ κατέθετε τὸ δέμα του ἐπὶ τῆς σκολιόττος τοῦ βράχου. Οὕτος δὲ αὐθημερὸν ἢ τὴν ἐπιούσαν ἐρχόμενος εἰς τὴν πηγὴν, ἵνα πίη, εὔρισκε τὸ δέμα, τὸ δόπιον περιεῖχε πάντοτε ἐνδύματα πλήρη καὶ ἔνα ἢ δύο χιτῶνας ἐκ καλοῦ ὑφάσματος. Τὸν εἴχομεν ἵδει κεκαλυμμένον διὰ δύο δερμάτων λύκου σχεδόν ἐφορμοσμένων ἐπ' αὐτοῦ. Πρώτην ἤδη φοράν μετὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1868—1869, διστις ἦτο δριμύτατος εἰς τὰ Βόσγια, ἐφάνη αὐτὸς φέρων τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐπενδύτου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ φινοπώρου ἀγέλη λύκων, διωχθεῖσα πιθανῶς ἐξ ἄλλης ἐπαρχίας, κατέφυγε εἰς τὸ δάσος τοῦ Μαρέλ. Ἐπειδὴ δὲ καταδιώκονται πανταχοῦ τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπικινδύνατα ταῦτα θηρία, ἐκ τῶν ὅποιων δύο θανατήματας εἴχον ἀποθάνει καὶ ἀνευρέθησαν μετὰ τινας ἡμέρας ὑπὸ τοῦ δασοσβίου.

"Ημέραν τινὰ ἴδων ἀνθρακέα ἐκδέροντα ἀλώπεκα συλ-

τα ἴδιωτικη και ὅχι ἐν ἀπαρτίᾳ ἔλεγχοις. Καὶ ὅχι μόνον πειραρίθησαν εἰς ἀπλῆν κουβένταν, ἀλλὰ διστυχῶς πνεῦμα μεσιτικὸν ἔσπευσε νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῆ ὡς νὰ ἥσαν τὰ λεχέντα μετοχαὶ ἡ χρεώγραφα και νὰ τὰ προσφέρῃ δὲν ξεύρομεν εἰς πολαν τιμην, ἀλλὰ βεβαίως μᾶλλον εἰς ὑψωμὸν ἡ ξεπεσμόν, εἰς ὑποφήινον δήμαρχον δυστυχῶς πολὺ μεστικὴν χροιὰν ἀρχίσαντα νὰ δίδῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φιλοτιμία τῶν μελῶν προσεβλήθη, διότι δὲν ἔννοούν ἀπὸ ἐλεημοσύνας ὄμοιγενικάς νὰ κάμουν ὅ, τι κάμουν. Ἐπὶ τέλους ἀς ἀναφανῶσι και ἐδῶ **χαρακτῆρες** δι: ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δέν εἶνε τὸ πᾶν τὸ χρῆμα: εἶνε και ὁ χαρακτὴρ εὐδαιμονίας, πλούτος· ἀς μὴ φανῇ ὅτι τάξεις κοινωνικαὶ ὀλόκληροι μπορεῖ νὰ ἀγοράζωνται. Τὸ Χρηματιστήριον ἀς περιορισθῆ εἰς τὰ χρεώγραφα· ἀς μὴ θελήῃ νὰ βαθμολογήσῃ και τοὺς χαρακτῆρας.

Ἐκ Πύργου γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἡ εὐλογία ποιεῖ θραῦσιν· ὡς συνήθως, μετὰ τὴν θραῦσιν, ἐλήφθησαν τὰ προσήκοντα μέτρα. «Ἄλλως τε» ὡς γράφει ὁ ἀνταποκριτής μας, πλέον εἰς βρέθορον, και ἐν δσῳ δὲν καθαρισθῇ ἡ πόλις, **Οὐδεμέναν ἐλπίδα ἔχομεν νὰ παύσῃ τὸ κακόν..**

Δηλαδὴ νομίζουμεν αὐτὶ προϋπολογισμῶν και φόρων πρέπει νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ τάπητος φλογερὸν τὸ ζήτημα τῆς καθαρίθητος· ἐν τῇ πρωτευόντη και ταῖς ἐπαρχίαις, διότι κατὰ τὴν δημιόδην φράσιν, **Θὰ μᾶς φάγῃ ἡ βρώμα.** Μετὰ ἐν ἔτος θὰ βγάλῃ ὁ κ. Καζάζης τὴν Στατιστικήν του, θὰ ἴδητε ὅτι τὸ κεφάλαιον τῆς θυντιμότητος θὰ εἴναι τόσῳ μαύρον, ὡς νὰ ἐκάμαμεν τρεῖς πολέμους.

Εἰς Πύργον ἀναμένεται προεχῶς ἡ Βασίλισσα. Λέγεται

ληρθεῖσαν ἐν παγίδῃ, ἔπραξε και αὐτὸς ὅ, τι εἶδε, δηλαδὴ ἐκδείρας τὰ θηρικά ἔλαθε τὰς δοράς των.

‘Αλλ’ ὡς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως, οὗτος δὲν ὠνομάσθη Δυκογιάνης διότι κατετκεύαστεν ἔνδυμα ἀπὸ δοράς λύκων.

Ι.

ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μία γυναικα ἀπὸ τὸ Μαρεῖλ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν ἀγριανθρώπων και διεβεβαίου ὅτι τὸν εἶδεν εἰς τὸ Ἐπινάρ, ἐν παραπήγματι γελωτοποιῶν, δύο ἐτη περίπου πρὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως του εἰς τὰ δάση τοῦ Μαρεῖλ. Τὸ πράγμα ἦτο πιθανόν, ίσως δὲ και ἀληθές, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ δύνατον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του ἐκλάπη που ἀπὸ γελωτοποιοὺς, διτι καὶ γενόμενος ἵσχυρὸς, ἀπογοπτευθεὶς ἐκ τοῦ ἔξευτελιστικοῦ προσώπου ὅπερ τὸν ἡγάγκαζον νὰ διαδραματίζῃ και βαρυνθεὶς τὰς κακοποιήσεις τῶν τυχοδιωκτῶν τούτων βοημῶν, οἵτινες μόνον εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ ἐπέβλεπον, σαγνεύοντες τὸ δημόσιον, ἔθρυσσεν ἐπὶ τέλους τὰς δουλικὰς ἀλύσεις του και κατέρυγγεν εἰς δάση, δεικνύων οὕτω ὅτι ἐπέθιμα νὰ ζῆ μόνος εἰς τὰ δάση μετὰ τῶν ζώων ἢ μετὰ

ὅτι αὐτὴ θὰ ρίψῃ τὸν θεμελιώδη λίθον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μούσειου, ἡ κατασκευὴ τοῦ ὁποίου τίθεται ἥδη εἰς ἐνέργειαν μετὰ δραστηριότητος. Ἀναμένεται δὲ εἰς Πύργον και ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος.

Βροχὴ ἐι Πύργῳ ἀδιάκοπος· καιρὸς ἀθλιος· ἡ καλλιέργεια παρακωλύεται.

Οἱ Κωνσταντινοπολῖται πῆραν τοὺς καπνοπώλας διὰ Φενιάνας. Αἱ ἐφημερίδες των κλαίουν ἀπαρηγόρητα διατί οἱ καπνοπώλαι μας ἀπεφάσισαν ν' ἀνατινάξουν εἰς τὸν ἀστρα τὸ Βουλευτήριον. Φαντασθῆτε τώρα τὸν τρόμον των, ὅταν μάθουν ὅτι ἐδημοσιεύθη και ἐδῶ ἐφημερίς Παγκλαστῖτις.

Μετὰ τὸν Παληγάνθρωπο τοῦ Βερβέρη, ὁ Ρωμηὸς τοῦ Σουρῆ. Περίέργον! τὰ ὑβριστικώτερα ὄνοματα εἰς τὰ καλλίτερα φύλλα. Τὸν Παληγάνθρωπο ὅπως πολιτεύεται ἔως τώρα—ἐντύμως, ἀνεξαρτήτως και λαϊκῶς—ἰσχύς του ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ του—ἡδυνάμεθα νὰ τὸν ἔχωμεν βασιλέα· και τὸν Ρωμηὸ—ὅπως θὰ πολιτευθῇ, ἀν κρίνωμεν ἐκ τῶν προηγουμένων τοῦ Σουρῆ, μὴ πωλήσαντος εἰς οὐδένα μέχρι τοῦδε τὴν Μούσαν του—μπορούσαμεν νὰ τὸν ἔχωμεν πρωθυπουργόν. Αἱ λέξεις ἔχασαν τὴν σημασίαν των. Παληγάνθρωπος θὰ πη ζέτελμαρ και Ρωμηὸς θὰ πη Ἐλλην. Βξ ἐναντίας ζέτελμαρ θὰ πη παληγάνθρωπος, φιλόπατρις θὰ πη ρωμηός.

Τὰ σχολιακὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως βαίνουσι κάλλιστα, ὑπὸ τὸν ἔξοχον Γεμνασιάρχην δν ηύτυχησαν νὰ ἔχωσιν οἱ

τῶν ἀνθρώπων. Οὕτω πως θὰ ἔξηγετο μετὰ πιθανότητος ἡ ἐν τῷ δάσει παρουσία του· ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἥτο πολὺ φυσικὸν και πολὺ σύνηθες, ὥστε δὲν θήθελον νὰ τὸ παραδεχθῶσιν. Οὕτως αἱ διαβεβαιώσεις τῆς ἐκ Μαρεῖλ γυναικὸς εὔρον πεισσοτέρους δυσπίστους ἡ ἀνθρώπους διατεθειμένους νὰ τοὺς πιστεύουν. Ἀπέκρουσαν λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν διὰ νὰ φαντασθῇ ἀλλας δυποθέσεις, και ἐπειδὴ τὸ ἀληθές ή τούλαχιστον τὸ πιθανὸν δὲν ἀρέσει συνήθως εἰς τοὺς πολλοὺς, διὰ τοῦτο ἀνέτρεχον εἰς τὰ θαύματα, και ἔκαμαν ἔνα συναξάριον τοῦ ἀγριανθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου ἱκανοποίησαν πιθανῶς ὅλους.

Τὸ συναξάριον αὐτὸ ἔχει ως ἔξης :

‘Ο Ιερώνυμος Τεχνουρῆνος ἥτο πτωχὸς ξυλοκόπος, πτωχότατος μάλιστα, διότι τίποτε ἀλλο δὲν εἶχε ἐκτὸς ἐνὸς πελέκεως, ἀλλ’ ἥτον ὑγιέστατος και εἶχε βραχίονας ἵσχυρούς. ἥτον ὁ ἵσχυρότερος ξυλοκόπος του χωρίου Βουλεᾶν, ὅπου κατώκει και ὁ καλλίτερος ἐργάτης ὅλου τοῦ νομοῦ. Οὐδέποτε ἀπέκαμνεν, τοῦ ἔφθανε ή Κυριακὴ ως μόνη ἀνάπαισις. Πρῶτος ἐφθανεν εἰς τὸ δάσος και τελευταῖος ἀνεχρώει. Εἰς αὐτὸν ἀνετίθετο τὸ κόψιμον τῶν παχυτέρων δρυῶν. Ἐφέρετο καλῶς πρὸς τοὺς γέροντας, φρονῶν διτι οἱ νέοι: ὥφειλον νὰ ὑφίστανται τοὺς μεγαλειτέρους μόχθους. “Οτε προσέβαλλέ τινα ἐκ τῶν γιγάντων τοῦ δάσους, μακρόθεν ἡ κούνοντο οἱ σφοδροὶ κατύποι τοῦ σκληροῦ ξύλου εὑρέσιας σχισμάδας, και

Άδριανου πολίται, τὸν ἐνθουσιώδη ποιητὴν, παιδαγωγὸν, ρήτορα καὶ πατριώτην Χριστόφορον Σαμαρτσίδην, τὸν ἐπὶ εἰκοσαετίαν τῷρα κατεργαζόμενον διὰ τοῦ καλάμου, τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας τὸ φρόνημα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἔξω Ἑλλήνων. Ἐγκατέλειψε τὴν λύραν τῆς Γκιουλγάρα καὶ τοῦ Φαΐδωνος, τὸν κάλαμον τῆς Ἐπταλόφου ὡς δημοσιογράφος, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν ρυτορεύων, διδάσκων, παιδαγωγῶν, κηρύττων. Οἱ Πατριάρχης τὸν κατέστησεν Ἐπόπτην τῆς παιδείας τῆς πρωτευούσις καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ διῆλθε χειμῶνας καὶ χιόνας, εἰσδύνων εἰς ἑλληνόφωνα βουλγαρικά χωρία, μαθῶν αὐτὴν τὴν βουλγαρικὴν αὐτοσχεδίων νὰ εἴπωμεν οὕτω καὶ κηρύττων βουλγαριστί. Ἡρχισε τὸ στάδιόν του μόλις εἰκοσαετής, καὶ τῷρα πολλαὶ λευκαὶ τρίχες κοσμοῦσι τὸ ιστορικὸν μούρο τοῦ νεκροῦ ἐπαναστάτου τοῦ 1862. Εἰκοσιέν τητη εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος παιδευόμενος, ταλαιπωρούμενος, μεγαλουργῶν. Αὐτὸς δὲν ἐγένετον ή μόνη ποιήτρια τῶν νεωτέρων ἑλλήνων, αὐτὸς δὲ γεννηθεὶς ποιητὴς καὶ πρωρισμένος νὰ ζῇ ἐν μέσῳ ἀτμῶν καὶ νεφῶν, καὶ δῆμος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ προστηλωθεὶς εἰς τὴν ἔδραν τοῦ καθηγητοῦ. Τίς τὸν ἐνθυμεῖται ἐν Ἐλλάδι, τῷρα ὅτε ἐκουράσθη πλέιν ἡ ποιητικωτάτη ψυχὴ του εἰς τοὺς στεγνοὺς τῆς παιδαγωγίας ὥριζοντας; Διότι εἶναι ντόπιος δὲν εἶναι ξένος. Ἐπόθησε τὰς Ἀθήνας του, εἰς ἃς ἐὰν ἐμενε τὸ 1862 Βεζαίως δὲνθά δῆτο μεταξὺ τῶν δευτερευόντων.

Ἡδύνατο νὰ δεχθῇ καὶ θέσιν ὑπουργικοῦ γραμματέως δέ τάξεως, εἰς θέσιν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἢ τοῦ Πανεπιστημίου, ἵνα ἐργασθῇ καὶ πάλιν, αὐτὸς ὅστις θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ὁ πολυτιμώτερος σύμβουλος πάσσος κυβερνήσεως διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, δὲν κατεμέτρησε σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, περιοδεύων ὡς ἐπόπτης. Καὶ δῆμος τὴν θέσιν αὐτὴν τοῦ τὴν ἡρόηθη ἡ κυβέρνησις του κ. Τρικούπη, ἐνῷ ἄλλη κυβέρνησις, ἔχουσα ἀγ-

θρώπινα σπλάγχνα, πρὸ δεκαετίας, ὅτε ὁ Σαμαρτσίδης μετὰ τοῦ Μαρούλη εἰργάζοντο ὡς ἡμίθεοι ἐν Σέρραις τῆς Μακεδονίας, τῷ ἀπένειμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος!

Ποιᾶς τιμᾶς καὶ ποίαν δόξαν καὶ ποίαν δύναμιν θὰ εἴχεν δὲνθρωπος αὐτὸς ἀν ἐγεννᾶτο Βούλγαρος!

Εἰς τὰς ὁδοὺς πωλεῖται καὶ ἡ Ἐπίσημης Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ὑπὸ ποίων ὄνομα νομίζετε;

— Ἡ Ἐφημερίς τοῦ Βασιλέα, πέντε λεπτά !!

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων ν' ἀναγκάζῃ τοὺς διευθυντὰς θεάτρων, εἰς ἃ παρέχει ἐπιχορήγησιν, νὰ παραστούνται τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐν ἐκ τῶν φαιδροτέρων μπαλέτων, τὴν Οὐράν τοῦ Γάτου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δειξῃ ὅτι οἱ Παρισίοι εἰναι ἄθεοι, καὶ οἱ ἡθοποιοί τοῦ Σατελέ ν' ἀρνοῦνται, καὶ ὁ πτωχὸς διευθυντὴς τοῦ θεάτρου νὰ μὴ ξεύρῃ τί νὰ κάμη;

Συγχρόνως μὲ τοὺς οἰνοπώλας τῶν Αθηνῶν εἶναι ἀναστυτωμένοι καὶ οἱ οἰνοπώλαι τῶν Παρισίων. Δι' ἄλλον μὲν λόγον, ἄλλ' ἐν τῆς αὐτῆς περίπου αἰτίας. Ἐσχάτως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, φιλανθρώπων φερόμενον, συνέστησε Δημοτικὸν Χημείον, διόπου ἀναλύει δῆλα τὰ νόθα καὶ παραποτ-

μεταξὺ δῶν διακρινομένου ὡς ἐκ τῶν παταγωδῶν κτύπων τοὺς ὄποιους κατέφερεν.

Οἱ Ιερώνυμοι ήτον νυμφευμένοις, λαβὼν ὡς σύντριφον αὐτοῦ τὴν Λουΐζαν Ζολί, ὀρφανὴν, πτωχὴν ὡς καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ τὸ γλυκύ της βλέμμα, τὰ μειδιάματα καὶ αἱ θωπεῖαι ἐφαιδρύναν τὴν καρδίαν του. Ἐναὶ ἔτος μετὰ τὸν γάμον της ή Λουΐζα ἔτεκε παιδίον, ὥρατον, εὐτραφές καὶ ροδοπάρειον ἀγοράκι. Αἴμα καθαρὸν, γνήσιον αἴμα ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του. Βλέπων τὶς αὐτὸς κατὰ τὴν δεκαπεντάμηνον ἥλικαν του, μὲ τὰ νευρώδη μέλη του, τὸ ἀνεπτυγμένον στῆθος του, τὰ τετράγωνα νεφρά του καὶ τὴν ἐπὶ τῶν εὐρέων ὄμων τοῦ ἀγερώχως ὅρθουμένην ἀγγελικὴν κεφαλήν του τὸ ἐξελάμβανεν ὡς διετές, καὶ δῆδύνατο νὰ προείπῃ ὅτι μίαν τῶν ἡμερών θὰ ἐγίνετο μέγας καὶ ἴσχυρός ὡς ὁ πατήρ του καὶ διτὸς γηράσκοντος τοῦ Ιερώνυμου ὁ βαρὺς πέλεκύς του θὰ περιήρχετο εἰς χεῖρας, αἵτινες δὲν θὰ τὸν ἀφινάν νὰ σκοριάσῃ.

Οἱ μικρὸς Ταβουρένος ὀνομάσθη Ἰωάννης διὰ δύο λόγους, πρῶτον διότι ἐγένετο τὴν 24 Ιουνίου, μηνὸν τοῦ ἀγίου Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, καὶ δεύτερον διότι ὁ ἀνάδοχός του, ξυλοκόπος καὶ αὐτὸς, ὀνομάζετο Ἰωάννης. Οἱ Ιερώνυμοι Ταβουρένος ἐλάττευε τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του. Ήτο αὐτὴν καὶ δι' ἐκεῖνο εἰργάζετο μὲ τόσην δύναμιν καὶ τόσον θάρρος, φρουρῶν διτὸς ἐπειδὴ ὥφειλε νὰ ἔξασφρλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δύο φιλτάτων τούς, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα

νὰ μεταβῇ τὴν κυριακὴν εἰς τὸ καπήλειον ἵνα παιζῇ ἢ πίνῃ μετὰ τῶν συντρόφων του. Ἀνεπαύετο ἀπὸ τῆς ἐπιμόχου ἑδομαδιαίας ἐργασίας του ἐν τῷ μέσῳ τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του, χορεύων τὸν μικρὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῶν γονάτων του, καθ' ὅν χρόνον η Λουΐζα, ὡς καλὴ νοικοκυρά, γινώσκουσα τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, ἐδιώρθονε τὰ ἀσπόρρογχα τοῦ σπιτιού.

Νὰ ἔχῃ κάνεις γυναικα ποὺ ἀγαπᾶ καὶ παιδὶ τὸ ὄποιον λατρεύει, αὐτὸς δεκαπενταπλακιάζει τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ γεμίζει τὴν καρδίαν του χαρᾶς καὶ μέθης. Καὶ ἰδού διατὶ ὁ Ιερώνυμος Ταβουρένος δὲν ἐννόησε τί θὰ πῆ κόπος παρὰ τὴν καθημερινὴ ἐπίμοχθον ἐργασίαν του.

Τὸ πρωὶ η Λουΐζα προπαρεσκευάζει τὸ γεῦμα τοῦ συζύγου της, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐτρέπετο τὸν πρὸς τὸ δάσος ἄγουσαν, πολλάκις ἔχουσα νὰ δικυνύῃ μιᾶς λεύγας ἀπόστασιν· ἀλλ' εἰχε καλὰς κνήμας καὶ ἐβάδιζε ταχέως.

“Οταν ἐφθάνει παρὰ τῷ ξυλοκόπῳ, η σούπα ήτον ἀκόμα ζεστή. Ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς τελευταίας ἀποκοπείστης δρυς, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς τράπεζα, καὶ ἐτρωγαν καὶ οἱ δύο εὐθύμως καὶ πάντα μὲ καλὴν ὅρεξιν. Μετὰ τὸν τυρὸν, τὸν ὄποιον εἶχε γιὰ πωρικό, ἀντήλλασσεν ἔνα φίλημα, καὶ ὁ μικρὸς Ἰωάννης μετεβιβάζετο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἄλλου. “Ολαὶ αὐτὰ ἐγίνοντο ἐντὸς μιᾶς ὥρας, μεθ' ὁ Ιερώνυμος ἀνεσκούμβωνε τὰς χειρίδας του, ἐλάμβανεν ἐκ νέου τὸν πέλεκύν του καὶ ἔσανάρχιζεν ἡ δου-